

Sygn. akt I USK 173/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania B. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chorzowie
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt X Ua 7/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od B. M. na rzecz organu rentowego 240 zł
(dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 listopada 2021 r., X Ua 7/21, oddalił apelację odwołującego się B. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu z 8 stycznia 2021 r., V U 396/19, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chorzowie z 7 października 2019 r., 11 października 2019 r. oraz 7 listopada 2019 r., odmawiającej mu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okresy wskazane w decyzjach.

Odwołujący wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie i błędną wykładnię art. 229 § 4 k.p. w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1732 ze zm., dalej jako „ustawa zasiłkowa”). W ocenie skarżącego Sąd w zaskarżonym wyroku dokonał oczywiście błędnej interpretacji wskazanego przepisu przez uznanie, iż naruszenie przez pracodawcę obowiązku dopuszczenia do pracy pracownika bez okazania aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku przesądza o „niezdolności do pracy” pracownika, pomijając przy tym miejsce i stanowisko pracy, czynności faktyczne, które na danym stanowisku pracy może wykonywać pracownik nawet przy współistnieniu określonych schorzeń, wpływu lub braku wpływu na zdolność pracy na danym stanowisku pracy.

Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania albowiem skarga jest „uzasadniona, słuszna i zgodna z zasadami współżycia społecznego” oraz sformułował istotne zagadnienia prawne: 1/ czy przepis art. 229 § 4 k.p. jest adresowany do pracodawcy czy też pracownika (ubezpieczonego) i czy brak realizacji obowiązku nałożonego przez ustawodawcę na pracodawcę może wywoływać negatywne skutki wobec pracownika (ubezpieczonego) w sferze prawa ubezpieczeń, tj. uznania prawa do zasiłku chorobowego; 2/ czy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku (art. 229 § 4 k.p.) stanowi jednocześnie orzeczenie lekarskie wskazujące na zdolność lub brak zdolności do pracy co do zasady w świetle przepisów ustawy zasiłkowej; 3/ czy dopuszczenie przez pracodawcę do pracy pracownika, który nie przedłożył pracodawcy aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku (art. 229 § 4 k.p.), a następnie faktyczne i rzeczywiste świadczenie pracy na określonym stanowisku pracy przez takiego pracownika, wskazuje na brak niezdolności do pracy pracownika.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku poprzez zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu i uwzględnienie odwołań od zaskarżonych decyzji ZUS poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 sierpnia do 3 października 2019 r., od 4 do 17 października 2019 r. oraz od 18 do 31

października 2019 r., oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wedle obowiązujących przepisów prawa w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Warunkiem skuteczności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Takim zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, lecz także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez sformułowanie problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wtedy Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” i to „istotnym” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Sformułowane we wniosku zagadnienia nie mają bowiem rangi istotnych, gdyż udzielenie na nie odpowiedzi nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. W przeciwnym razie funkcja podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (trzecią) instancją.

Spoczywający zarówno na pracowniku (art. 211 pkt 5 k.p.), jak i na pracodawcy (art. 229 § 4 k.p.), obowiązek przeprowadzania wstępnych badań lekarskich stanowi jedną z podstawowych prawnych gwarancji, która służyć ma skutecznej ochronie zdrowia pracownika, jako podstawowego dobra osobistego każdego człowieka (art. 11¹ w związku z art. 23 k.c. oraz art. 300 k.p.). W sprawie niniejszej skarżący po długotrwałej nieobecności w pracy nie wykonał nałożonego na niego obowiązku i nie poddał się badaniom kontrolnym dopuszczającym go do pracy. Pracę podjął, po czym udał się ponownie na długotrwałe zwolnienie lekarskie. Sąd zmuszony został zatem do ustalenia, czy w okresie pomiędzy jedną a drugą niedyspozycją, skarżący odzyskał zdolność do pracy. Z ustaleń faktycznych wynika, że nie odzyskał. W ocenie biegłej sądowej nastąpiło to bowiem dopiero 18 października 2019 r.

Dodatkowo w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna, iż skarżący nie odzyskał zdolności do pracy pomiędzy 14 czerwca 2019 r. (powrót do pracy) a 25 lipca 2019 r., kiedy to skarżący rozpoczął kolejne długotrwałe zwolnienie lekarskie. Dlatego też brak było podstaw do ustalenia nowego okresu zasiłkowego. Ponadto celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania orzekając w zgodzie z art. 98 k.p.c.

ał